

Sygn. akt VIII U 2681/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca – Sędzia S.O. Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant – sekr. sąd. Marta Szacoń

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 roku w Lublinie

sprawy J. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

na skutek odwołania J. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 4 kwietnia 2016 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 2681/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił J. A. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U.2015poz. 748 ze zmianami) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983Nr 8, poz. 43 ze zmianami). W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego powołanymi przepisami 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) we W. w okresach od 5 września 1978 roku do 31 lipca 1980 roku na stanowisku „ konserwator urządzeń elektrycznych i chłodniczych”, od 1 czerwca 1982 roku do 30 czerwca 1987 roku na stanowisku konserwator maszyn i urządzeń przemysłowych, od 1 lipca 1987 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku elektryka wysoko wykwalifikowanego i elektryka- konserwatora, ponieważ stanowiska wymienione w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 28 stycznia 2016 roku nie są zgodne z wymienionymi w załączniku do Uchwały nr 38 Zarządu (...) z dnia 11 lipca 1983 roku, w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach jednostkach spółdzielczości spożywców. –Wykaz A, Dział XIV, poz. 24-25. Nazwa stanowiska pracy, na jakim zatrudniony jest pracownik stwierdzona w świadectwie musi ściśle odpowiadać nazwie wymienionej w akcie resortowym. Ponadto nie podano w nim rodzaju pracy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (decyzja k. 32 t. II akt ZUS).

W dniu 19 kwietnia 2016 roku J. A. wniósł odwołanie od tej decyzji. Z jego treści wynika, że domaga się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że w kwestionowanych okresach był zatrudniony w szczególnych warunkach (odwołanie k. 2-3).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, w całości podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 4-5).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

J. A. urodził się (...) (bezsporne).

W dniu 9 marca 2016 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury (wniosek k. 17-20 t. II akt ZUS). Do wniosku dołączył między innymi świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 28 stycznia 2016 roku wystawione przez (...) Spółdzielnię (...) we W. z którego wynika, że w okresie od 5 września 1978 roku do 31 lipca 1980 roku był zatrudniony na stanowisku „konserwator urządzeń elektrycznych i chłodniczych”, od 1 czerwca 1982 roku do 30 czerwca 1987 roku na stanowisku konserwator maszyn i urządzeń przemysłowych, od 1 lipca 1987 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku elektryka wykwalifikowanego i elektryka konserwatora i wymienionych okresach stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny wymienione w Wykazie A, Dział XIV, poz. 24 i 25 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku i Uchwale nr 38 Zarządu(...)z dnia 11 lipca 1983 roku, w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach jednostkach spółdzielczości spożywców. –Wykaz A, Dział XIV, poz. 24-25. (k. 23 t. II akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że wnioskodawca legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 roku stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 26 lat, 10 miesięcy i 3 dni, w ramach, którego nie uznał żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych (vide karta przebiegu zatrudnienia – k., 31 t. II akt ZUS). Nadto ustalił, że J. A. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Zaskarżoną decyzją odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, z uwagi na nieudowodnienie wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach (decyzja k. 32 t. II akt ZUS).

Sąd ustalił w niniejszym postępowaniu, iż J. A. został od dnia 5 września 1978 roku zatrudniony w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w C. Oddziale we W. (następnie funkcjonującej jako (...) Spółdzielnia (...)” we W.) na czas nieokreślony na stanowisko konserwatora urządzeń elektrycznych i chłodniczych (umowa o pracę z dnia 4 września 1978 roku k. 2 cz. B a.o.). W ramach prowadzonej działalności jego pracodawca prowadził około 20 sklepów spożywczych, masarnię, piekarnię, wytwórnię wód, a w sezonie letnim także, restaurację nad jeziorem B.. Do obowiązków skarżącego należało naprawa i konserwacja urządzeń chłodniczych tj. komór chłodniczych, lodówek, chłodziarek, zamrażarek, szaf chłodniczych. Czynności te wykonywał bezpośrednio w komorze chłodniczej, zapleczu danej placówki handlowej lub w warsztacie. W komorze chłodniczej panowała temperatura do minus 4 stopni Celsjusza. Bezpośrednio w komorze chłodniczej wymieniał zawory, sprawdzał szczelność parowników poprzez zamknięciu otworów, wpuszczenie sprężonego powietrza, i podłączenie manometru, a gdy stwierdził nieszczelność, naprawiał je na miejscu lub wymontowywał i naprawiał w warsztacie.. Maksymalnie w komorze chłodniczej spędzał 2-3 godzinny dziennie. Na zewnątrz tych komór znajdowały się agregaty na które składały się skraplacze, sprężarki oraz wentylator. Skarżący wymontowywał spalone sprężarki i wymieniał je na nowe lub oddawał do regeneracji. Wymieniał także, uszkodzone wentylatory. Ubezpieczony naprawiał również lodówki, szafy chłodnicze, zamrażarki znajdujące, się w placówkach handlowych, co wiązało się kolejną koniecznością odspawania rurek chłodniczych, wmontowaniem nowej sprężarki i zespawaniem nowych rurek, odpowietrzeniem układu chłodniczego. Napraw tych dokonywał w zapleczu placówek lub warsztacie, gdzie panowały dodatnie temperatury. Uzupełniał również freon w urządzeniach chłodniczych, które podłączał do butli z tym gazem. Prace w warsztacie zajmowały mu około godziny-półtorej dziennie. Jego zakład pracy nie dysponował stacją sprężarek. Wnioskodawca nie wykonywał prac konserwatorskich związanych z pracami stolarskimi (zeznania wnioskodawcy k. 23-24, 41v-42 a.s. zeznania świadków: R. K. k.38v-39v a.s, J. K. k. 39v-40 a.s.,

K. K. k. 40-40v a.s. , J. M. k. 40v-41 a.s.). Od dnia 1 sierpnia 1980 roku powierzono mu obowiązki kierownika wytwórni wód gazowanych (podanie z dnia 25 lipca 1980 roku k. 9 cz. B a.o., pismo z dnia 28 lipca 1980 roku k. 9 cz.B a.o.).

Od dnia 1 maja 1982 roku został przeniesiony na stanowisko elektromontera instalacji i urządzeń elektromagnetycznych w grupie remontowo budowlanej. Ponownie wykonywał czynności związane z naprawą i konserwacją urządzeń chłodniczych (pismo z dnia 10 marca 1982 roku k. 21 cz. B a.o., zeznania wnioskodawcy k. 23-24, 41v-42 a.s. zeznania świadków: R. K. k.38v-39v a.s, zeznania świadka J. K. k. 39v-40 a.s., K. K. k. 40-40 v a.s. , J. M. k. 40v-41 a.s.). W dniu 8 lutego 1985 roku ukończył kurs mechanika obsługi i konserwacji urządzeń chłodniczych (zaświadczenie k. 29 cz.B a.o.). Z dniem 1 lipca 1987 roku otrzymał angaż na stanowisko elektryka wysoko kwalifikowanego (k. 39 cz. B a.o.). Z dniem 25 października 1994 roku otrzymał angaż na stanowisko elektryka konserwatora (k. 59 cz.B a.o.). Po przeniesieniu na powyższe stanowiska jego zakres obowiązków nie uległ jednak zmianie. Powyższe angaże miały jedynie na celu podwyższenie jego wynagrodzenia (zeznania wnioskodawcy k. 23-24, 41 a.s. zeznania świadków: R. K. k.38v-39v a.s, J. K. k. 39v-40 a.s., K. K. k. 40-40 v a.s. , J. M. k. 40v-41 a.s.). Z dniem 31 lipca 2015 roku rozwiązano ze skarżącym stosunek pracy (świadcstwo pracy cz. C a.o.).

Sąd uznał zasadniczo za wiarygodne zeznania świadków: R. K., J. K., K. K. i J. M.. Wymienieni wyżej świadkowie w sposób spójny przedstawili istotne dla sprawy okoliczności, jak zakres codziennych prac wnioskodawcy. Wymienieni świadkowie widywali wnioskodawcę podczas wykonywania czynności związanych z konserwacją maszyn i urządzeń chłodniczych w czasie zatrudnienia w w/w zakładzie pracy. Z racji wykonywanych obowiązków pracowniczych świadkowie mieli bezpośredni kontakt z wnioskodawcą. Wskazywali na specyfikę wykonywanych przez niego czynności. Świadek R. K. pracował (...)(...) w latach 1990-1992 jako kierownik grupy remontowo-budowlanej, a J. K. od 8 września 1981 roku do 31 października 1995 roku kolejno jako stażysta, inwentaryzator, starszy kontroler inwentaryzator, na samodzielnym stanowisku ds. transportu, kierownik działu transportu i grupy remontowo budowlanej, a od 14 października 1992 roku, kierownik działu produkcji i obsługi technicznej. Wymieni świadkowie byli przełożonymi wnioskodawcy. Z kolei K. K. pracował w (...) w latach 1974-2015, jako kierownik produkcji, kierownik działu handlowego i wiceprezes, a od 1993 roku prezes zarządu. Natomiast świadek J. M. w latach 1982-1984 jako specjalista ds. mechanicznych i energetycznych. Wskazani świadkowie z racji swoich obowiązków pracowniczych znali tym samym specyfikę czynności i sposób pracy wnioskodawcy na zajmowanych przez niego stanowiskach. Stałość i powtarzalność tych zdarzeń spowodowały, iż okoliczności zostały zapamiętane i na tyle dobrze utkwily w ich pamięci, iż obecnie pomimo upływu czasu byli w stanie rzetelnie je wykazać. Świadkowie są nadto osobami obcymi dla wnioskodawcy, niezainteresowanymi wynikiem postępowania, nie mieli żadnego powodu aby składać zeznania w sposób niezgodny z rzeczywistym obrazem.

Sąd nie obdarzył wiarą jedynie zeznań R. K. , w zakresie twierdzeń, że wnioskodawca w spornych okresach wykonywał prace stolarskie, spawał stojaki, poprawiał dach, wymieniał żarówki. Zeznania świadka w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach pozostałych świadków i wnioskodawcy, którzy nie potwierdzili, tych okoliczności.

Sąd obdarzył także wiarą dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych i aktach ZUS. Ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron nie budziły one również wątpliwości Sądu tak, co do ich formy, jak i treści (z wyjątkiem świadectwa wykonywania prac w warunek szczególnych z dnia 28 stycznia 2016 roku), Dokonując oceny dowodów z dokumentów zawartych w aktach osobowych przez pryzmat zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, podnieść należy, iż powyższe dokumenty wraz z zeznaniami świadków tworzą spójną i logiczną całość. Wskazać należy, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostają dopuszczone w niniejszym postępowaniu jako dowód akta sprawy VII U 909/13 dotyczące świadka J. M., albowiem jak z nich wynika świadkowi temu nie zaliczono do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...)(...)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy, regulują przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o

emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U.2016 poz. 887, ze zmianami) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 Nr 8 poz. 43 ze zmianami). Prawo do emerytury nabywają ubezpieczeni po osiągnięciu wieku przewidzianego m. in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnili enumeratywnie określone przesłanki:

- posiadają okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż i 65 lat- dla mężczyzn,
- legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27.

Natomiast, w myśl art. 184 ust. 2 emerytura, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ocena prawna charakteru pracy w szczególnych warunkach musi uwzględniać regulację prawną zawartą w powołanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku i załączniku jak i regulację zawartą w aktach resortowych bowiem zgodne z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS oceny charakteru pracy w szczególnych warunkach dokonuje się przez pryzmat regulacji prawnej obowiązującej do dnia 1 stycznia 1999 roku (vide wyrok SN z dnia 14 marca 2013 r. I UK 547/12 LEX nr 1383247, z dnia 3 września 2013 r. I UK 72/13 OSNP 2014/8/118). Rolą zatem Sądu jest dokonanie ustaleniem okoliczności faktycznych w sprawie przez pryzmat powołanych przepisów, zaś brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych czy wystawione nieprawidłowo, nierzetelnie nie przesądza o niemożliwości uznania takiej pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych. Nawet bowiem złożenie dokumentu w postaci świadectwa pracy w szczególnych warunkach może okazać się niewystarczające dla ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na charakter pracy jeśli skutecznie zostanie zakwestionowana rzetelność jego sporządzenia. Świadectwo pracy dokumentem nie jest abstrakcyjnym, w tym sensie, że treści z niego wynikające choćby były wątpliwe w świetle innych dowodów, należy bezwarunkowo przyjmować za prawdziwe. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach, podobnie jak i inne dowody, podlega weryfikacji co do zgodności z prawdą w kontekście całokształtu materiału dowodowego, gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 21 kwietnia 2004 r., II UK 337/03, OSNP 2004/22/392; 23 listopada 2004 r., I UK 15/04, OSNP 2005/11/161; 22 czerwca 2005 r., I UK 351/04, OSNP 2006/5-6/90; 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006/19-20/306; 29 stycznia 2008 r., I UK 192/07, Lex nr 447272). Podobnie podnieść należy, iż samo subiektywne przekonanie ubezpieczonego, że jego praca z uwagi na uciążliwe warunki, w jakich była świadczona, może stanowić podstawę do przyznania mu uprawnień do emerytury w niższym od powszechnego wieku, nie znajduje uzasadnienia faktycznego i prawnego jak i odwrotnie – Sąd nie jest związany także negatywną oceną samego wnioskodawcy co charakteru jego pracy (vide stanowisko wnioskodawcy na rozprawie k. 132) (wyrok SA w Gdańsku z dnia 29 kwietnia 2014 r. III AUa 1093/13, LEX nr 1466745). Co więcej nawet wykonywanie pewnych czynności w trudnych dla organizmu warunkach jeżeli nie można ich zakwalifikować pod jedną z pozycji z wykazu rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), uniemożliwia traktowanie takiego zatrudnienia jako mającego znaczenie z punktu widzenia prawa do emerytury, o jakim mowa w art. 184 powołanej ustawy (wyrok SA w Łodzi z dnia 7 maja 2015 roku III AUA 1048/14 LEX nr 1747264).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy i jej wykonywanie w warunkach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a więc stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy). Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały

szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2014 roku II UK 395/13, LEX nr 1455235). Przy czym, podkreślić trzeba, iż istotne znaczenie przy ocenie charakteru pracy z punktu widzenia uprawnień emerytalnych posiada możliwość zakwalifikowania jej pod którąś z pozycji wymienionego wykazu A. Treść wykazu prowadzi do wniosku, że wyodrębnienie w nim poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy, co jednoznacznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10 (LEX nr 619638) i z dnia 19 marca 2012 r., II UK 166/11 (LEX nr 1171002).

Te ogólne uwagi należy odnieść na grunt niniejszej sprawy. W ocenie sądu istotnym jest, że w zasadzie niekwestionowanym było, iż ubezpieczony u wymienionego pracodawcy zajmował się bieżącą konserwacją urządzeń chłodniczych. Ubezpieczony (tak jak i jego były pracodawca) nieprawidłowo interpretuje jednak zapis zawarty w wykazie A, dział XIV, poz. 25 stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, zgodnie z którym, za prace w szczególnych warunkach uważa się „bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”. Ubezpieczony powołuje się na ową pozycję nie uwzględniając całej jej treści. Bierze on bowiem jedynie pod uwagę pierwszą część punktu 25 (dział XIV), który wymienia jako prace w szczególnych warunkach prace polegające na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe. Ubezpieczony pomija jednak dalszą część, która stanowi, iż prace te, by móc je zakwalifikować jako prace w szczególnych warunkach, winny być wykonywane na oddziałach będących w ruchu, a ponadto na oddziałach w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (t. j. inne prace w warunkach szczególnych). Jak wyżej nadmieniono, ubezpieczony prace swoje wykonywał w wydzielonym pomieszczeniu warsztatowym lub w terenie. Nie można więc uznać, iż twierdzenie ubezpieczonego jest trafne. Nie wykonywał on bowiem napraw agregatów na oddziałach będących w ciągłym ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Istotnym jest, że regulacji prawnych oraz wykazów załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. nie można traktować w sposób wybiórczy i cząstkowy, dlatego też stanowisko ubezpieczonego jest nie do przyjęcia.

Z uwagi na charakter zatrudnienia ubezpieczonego sąd zważył, że jako praca w warunkach szczególnych, która mogłyby zostać uwzględniona „prace w chłodniach składowych i przykładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C” (wykazie A, dział X, poz. 7 załączony do ww. rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.). Jednak ubezpieczony, aby wykazać, że wykonywał prace w warunkach szczególnych musiałby udowodnić, że naprawiał agregaty urządzeń chłodniczych bezpośrednio w chłodniach o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C oraz, że czynił to stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wnioskodawca i świadkowie, wskazali, że ubezpieczony wykonywał różne czynności związane z obsługą, naprawą i konserwacją urządzeń chłodniczych, przy czym przede wszystkim naprawiał agregatory. Jednak jak zeznał sam wnioskodawca w temperaturze niższej niż 0°C, pracował maksymalnie 2-3 godziny dziennie. Wskazać przy tym należy, agregaty znajdowały się na zewnątrz urządzeń chłodniczych, stąd ich naprawa odbywała się bezpośrednio w miejscu ich usytuowania, albo też w warsztacie w siedzibie pracodawcy, gdzie ubezpieczony przewoził wymontowane elementy agregatów. Ponadto ubezpieczony wykonywał również inne czynności przy urządzeniach chłodniczych, w tym uzupełniał w nich freon. W związku w powyższym brak było podstaw do przyjęcia, iż wykonywał prace bezpośrednio w chłodniach o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wskazać należy, że wnioskodawca zajmował się również spawaniem gazowym, jednak tych prac również nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że praca przy naprawie i konserwacji urządzeń i instalacji chłodniczych była pracą trudną, przy której pracownik był narażony na niekorzystne warunki fizyczne. Ponadto aby chłodnie działały prawidłowo musiały mieć uzupełniany poziom freonu, czym też zajmował się ubezpieczony. Jednakże sam ustawodawca tworząc wykaz prac wykonywanych w szczególnych warunkach zwrócił uwagę, że nie każde stanowisko pracy, chociażby pracownik narażony był na wyżej wymienione niekorzystne czynniki dla swego

zdrowia, należy kwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych. Tylko bowiem odpowiednio negatywne natężenie niekorzystnych dla zdrowia warunków pracy, przez odpowiednio długi okres tj. 15 lat w pełnym wymiarze czasu pracy, daje ubezpieczonemu uprawnienie do wnioskowanej emerytury. Uznać zaś należy, że chociaż J. A. okresowo pracował w wilgotnym środowisku, w zmiennej temperaturze i miał kontakt z substancjami chemicznymi czy też gazem, to jednak nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracy w warunkach szczególnych.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, że wnioskodawca nie spełnił przesłanek z art. 184 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych albowiem nie udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

Sąd Okręgowy, kierując się powyższymi ustaleniami uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa, a odwołanie wnioskodawcy podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.